

Ezer és 3, avagy a nőkben rejlő szív

Tolsztoj terebélyes árnyékában minden befejezhetővé válik.
(Erdély Miklós: Metán)

A kínai nők óriási munkaerőtartalékot alkotnak.
(Mao)

Nyáron minden nő liheg.
(Hekerle László)

Feltápáskodok, megkeresem a papucsomat, kikapcsolom a tévét.

Mert, úgy látszik, közben megint bekapcsoltam.

Állok az ágy mellett, arra gondolok, hogy visszafekszem. Vissza fogok feküdni, egy kicsit még visszabújok, alszom egy órát. Alszom negyven percet. Mi atyánk, ki vagy a Mennyekben. Magamra húzom a kardigánomat, kimegyek a konyhába. Jég-hideg. A redőny nyílásai közt besüt a nap. 'Na, most már készen vagyok végre', ez anyám hangja, mondja a nevem, 'gyere enni', a konyhai, elégedett hangja, ha itt van nálam, ezt a frekvenciát használja.

'Mert mindjárt kihűl, már félig ki is hűlt!', teszi hozzá azonnal. Hideg van, süt a Nap, nincs itt az anyám, főzni fogok, tészta sajtöntettel, bele lesz nyomva egy csomó fokhagyma. Húzogatom le-föl a kardigán cipzárját, megakad, nagyokat kell rántanom rajta. SZÜKSÉGEM VAN TESTMOZGÁSRA, A JELLEMEM KÜLÖNBEN VÉGKÉPPEN MEGROMLIK. Fölteszek egy fazék vizet, mire forni kezd, bemelegszik a konyha is, alulról fölfelé szép fokozatosan bepárasodik az ablak. Hülyén áll rajtam ez a kardigán.

Viszont melegít. *A párommal*, lelkesedett imént komoly öntudattal valami liba az egyik reggeli beszélgetős műsorban, hogy ő, már nem emlékszem, mit fog majd együtt csinálni a p,

na, a pá, szóval a párjával, jaj, elutaznak, kuvait vagy havait, vagy pedig lemez. Lemezt csinál. Vagy esküvői ruha lesz, *ilyen* hosszú és *bőfehér*, nem műanyagból, habos, de nem ám műszál. Vagy *jön a baba*, mondja, és közben ez az alkalomhoz illő ostoba és öntelt arcocska. Pontosan ilyen ostobán felháborodott képet fog vágni akkor, ha egy idő múlva szépen le lesz pattintva. *Párom, párommal, baba, lemeziünk*, fészkelődik lelkesen a díványon egy pattanásos képű fickó mellett, szorongatja a kezét, az meg hagyja, mert jó melle van a kiscsajnak, és lehet, hogy én is hagynám, tekintettel a mellére, füttyülnék rá, miket hord össze. Hogy végül is mit ért és mit nem. Amúgy semmit se.

Semmit nem ért egészen. Sem ő, de én sem. Ha most kijönne utánam ((999)), papucs nélkül toporogna a kövön, emelgetné kényeskedve a lábait, látványosan fintorogna a hideg miatt, 'vac-vac, itt *túl* hideg van', mondaná, és sipirc, azonnal visszavonulna a paplan alá. Neki is jó a melle. Szerinte nem jó.

Vagy nem annyira jó, hát igen, de mennyire nem? Kicsi, nem elég nagy. Az ágyon ül egy szál trikóban, fölhúzza a térdét, ráhúzza a trikót, orrán a szemüvege,

elmerülten olvas. Ott fogom hagyni.

Mert unom.

Szegényt.

Néha föltojja a szemüvegét az ornyergére. Lecsúszik, föltojja, lecsúszik. Így ülnek a lányok, gondosan eltakarva magukat, karjukat a lábszáruk köré fonva, térdükre támasztott fejjel, kényelmes nekik, és iszonyú jó a mellük.

Vagy guggolnak, észre se veszik, nem zsidbad el semmijük, nem szakad darabokra a combjukban az izom. És ha érzi, hogy nézem őt, kicsit felszegi az állát, hogy ne látsszon a tokája. Ami nincs is. Bizonyos értelemben azt csinál, amit én akarok. ((999)) azt csinálja, amit akarok, pontosan azt, ami után annyira vágyakozom. Illetve nem csinál mást.

Illetve mindenféle mást is csinál, de az nem érdekel, vagy alig érdekel. Kicsit, semennyire se, ha elmondja, meghallgatom, odahallgatok, elalszom tőle és fölébredek rá, jópofa dolgok, aranyosak, nem érint. A csinál szót hullámos zölddel húzza alá a komputerprogram. Csinál, csinál – ezt most nem húzta alá. Egyszer már én is vettem jegygyűrűt egy lánynak, nevezetesen a (O)nek. Ha jól emlékszem rá, csúf gyűrűk voltak. A helyzet az, hogy igazából nem vagyok kíváncsi arra, mivel foglalkozik úgy általában az én édes kis ((999))em, amikor nem velem foglalkozik.

Hogy mit tesz-vesz és mire gondol, vagy nem tesz-vesz és nem gondol, és nem azért, mert pont ő, ez a másik nem érdekel, nem is azért, mert nevetségesnek, vagy, mondjuk, illetlennek tartanám mások dolgába avatkozni, szánalmasnak, unalmasnak vagy fárasztónak, hanem mert én *bele* akarok avatkozni, nem a dolgaiba. Van egy darab érett sajt a konyhaasztalon. Megnyomogatom, aztán megszagolom az ujjam végét. Nem a dolgai érdekelnek, mondjuk a ((999)) dolgai, hanem ő, ((999)), még pontosabban nem ő maga, hanem hogy *ez az őmaga*, egy hozzám képest szuverén és szeparált totálisan másvalaki hogyan foglalkozik velem.

Pont énvelem a készletből. Miért velem, és így tovább, ez bonyolult, mert amúgy meg sokszor, túlságosan is gyakran érzem, hogy azok a dolgok, amikkel szöszmötöl, szinte már ő maga, hogy veszélyesen ugyanazok, nincsenek külön az ügyei tőle, azonos velük, és így akkor *egyszerre minden* érint. Annyi esetleg, hogy jó-jó, de mi a jóisten az a minden, és mi tartozik bele.

Ez egy kérdés volt.

Ő és *ügy*. Így aztán oda kell kilyukadnom, hogy ha általában véve minden érint is, konkrétan semmi, például ez a francia fonetika vagy stilisztika, vagy mi a szösz, amin épp agyal, csöppet sem. Szerelem, jó, most viszont főzni fogok valamit, mivel éhes vagyok, vagyis nem főzök, mert itt az anyám, az anyám fog főzni, mert ezen kívül meg ((999)) nem tud főzni. Szerintem, bár szerinte tud, de ez most nem lesz kipróbálva, majd legközelebb, ha nem leszek ennyire éhes, és két-három fokozattal még ennél is lustább leszek.

Meg akkor, ha lesz olyasmi, hogy legközelebb. Eszünk, *aztán* főzzön.

Majd utána, előbb jóllakok, te is jóllaksz, kislány, megtömőd szépen a hasadat, és aztán nekiállhatsz szép ügyesen főzőcskézni azzal a teli hasacskáddal, vagy sütés, ezt igyekszem úgy mondani, olyan hangsúllyal, hogy ne essen rosszul neki, hát, azt hiszem, nem sikerült. Hogy miért nem?

Nem sikerült. Máskor sikerül, biztos nem önzésből csinálom így, nem önzésből mondom, amit mondok, hanem aránytalanul sok energia *jobban* mondani, sokkal több, mint amennyire megéri. Végül is én főzök, ő meg ül a kis csinos picsáján a franciakönyve mellett, hevesen fészkelődik, még jó, hogy el nem élvez, aztán, ha kész vagyok, bekajolja a felét, ez miért nem jó így neki? Vagy legalább miért nem elég? Jó, elég, nem elég, tudja, vagy nem tudja, mindegy, hova is tettem a fokhagymát.

És az ügyes kis alumínium fokhagyma-passzírozómat. Végül is én nem mentem innen el örökre, ebből a házból.

Én nem mentem el ebből az országból, vagy legalább a Szondy utcából. Európából. Tehát akceptálom az egész baromságot, ami itt folyik, a rendszert meg a parizert, és ugyanúgy behúdom a nyakam az előtt, akivel vagyok, aki, juj, a *párom*, ha például megbasztam valaki mást is rajta kívül, mint akárki. Sőt, még csak meg se baszom azt a másvalakit, vagy minimum úgy emlékszem, hogy nem basztam meg.

Vagy mire is emlékszem, és mire nem. Lapítok, hazudozom, mellébeszélék, szervezek, reménytelenül igyekszem eltüntetni a nyomokat, mint bárki más. Lebukok vele, mint bárki más. És lehet, hogy más nem, én igen. A VEREJTÉK CSAK ÚGY SZAKAD AZ ARComRÓL, OTT CSÖPÖG AZ ORRomON, A HÁTAmON, MINTHA VÍZBEN ÁZTATTAm VOLNA meg ilyesmi. Utálom, magamat, szenvedek tőlem, sajnálom, és saját magamat is sajnálom: őket, engem, az egészet. Ráadásul még *sikeresen* össze is jönnek a dolgok. És én majd el-, csak még ez a márványsajt-öntet jöjjön össze, és ne menjen össze. Elintézem. Rányomok egy csomó fokhagymát. *Elintézem magamban*. Előbb még kicsit visszakukkantok, hogy mi van.

Mi folyik távollétemben. Épp csak benézek, hogy mit tesz, elaludt-e, vagy maszturbál, vagy a gépemhez ül, és vadul olvassa a naplómát. Nem kíváncsiság, az így túlzás volna, hanem, ja, most mit, kész, bemegyek, és megnézem, mi van. Semmi.

